

Arrest

nr. 244 454 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Russisch staatsburger en van half Tsjetsjeense, half Kumykse origine te zijn. U verbleef in Khasavyurt (Dagestan) en vanaf 2005 sloot u er zich aan bij de Islamitische gemeenschap (Djamaat). U ging naar de moskee en u hielp ook een aantal vrienden met het verschaffen van voedsel en kledij, of door hen naar een nieuwe schuilplaats te brengen. Deze vrienden waren in opsporing en konden zich niet vrij bewegen. Sommigen hadden gevochten in Tsjetsjenië, anderen hadden acties ondernomen - of planden acties - tegen de lokale autoriteiten als wraak voor vernederingen en onrechtvaardigheden die hen of hun familie door de lokale autoriteiten was aangedaan. U was zelf ook niet te spreken over de

werkwijze van de lokale autoriteiten en u had zelf een aantal problemen met hen gehad, maar omwille van uw gezin nam u niet actief deel aan de acties gericht tegen de autoriteiten. De problemen die u met de politie had beperkten zich tot juni 2006 tot enkele huiszoekingen en een éénmalige aanhouding. U werd hierbij niet beschuldigd. Op 20 juni 2006 werd politiekolonel Z. (...) vermoord in Khasavyurt. Z. (...) was een doelwit van vele jongeren uit het verzet omwille van zijn willekeur, onrechtmatige aanhoudingen en foltering en bij de jongeren.

Op 23 juni 2006 werd u samen met uw vriend Sj. (...) tegengehouden door mannen in maskers, u denkt leden van de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie (FSB). Jullie werden geslagen en een zak werd over uw hoofd getrokken. U werd naar een soort chalet gebracht waar u werd ondervraagd door twee personen. Ze stelden vragen over twee van uw vrienden, B. (...) en S. (...). Men liet u ook weten dat men op de hoogte was van uw hulp aan en contacten met een aantal strijders. U werd er bedreigd dat men u zou folteren en doden indien u geen bekentenissen zou afleggen en niet zou meewerken. U zei dat u uw twee vrienden reeds enkele weken niet meer had gezien en beloofde de twee personen dat u hen ging helpen om ze te vinden. Na drie dagen werd u vrijgelaten en kreeg u één week de tijd om hen informatie te bezorgen, anders zouden u en uw gezin problemen krijgen. U keerde terug naar huis en de volgende dag trok u met uw gezin, moeder en broer naar Makhachkala waar jullie tot aan jullie vlucht in september 2006 verbleven.

Op 24 september 2006 ontvluchtte u samen met uw vrouw M. K. (...) (O.V. (...)) en minderjarig kind uw land van herkomst. Jullie kwamen op 28 september 2006 in België aan waar u nog dezelfde dag uw asielprocedure startte. Ondertussen vernam u via uw moeder dat de autoriteiten in Dagestan u komen zoeken zodra er een incident plaatsvond. Op 3 oktober 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een negatieve beslissing genomen. U ging hiertegen in beroep bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 27 april 2007 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U keerde niet terug naar Dagestan, maar vroeg een tweede maal asiel aan op 7 september 2007. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een aantal nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw opsporing en de geuite beschuldigingen. Op basis van deze documenten en van informatie die u door kennissen werden doorgespeeld, vernam u dat u beticht werd van medeplichtigheid aan de moord op politiekolonel Z. (...). Op 26 november 2007 kreeg u een weigeringsbeslissing van het CGVS. Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 27 maart 2008 nam de Raad eveneens een weigeringsbeslissing. Op 17 april 2008 betekende de DVZ u een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 april 2008 diende u een derde asielaanvraag in die door de DVZ niet in overweging werd genomen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In een brief op datum van 29 juni 2010 vragen de Russische autoriteiten uw uitlevering aan België. Vervolgens werd u in september 2010 aangehouden door de Belgische autoriteiten en op de hoogte gebracht van de uitleveringsvraag, waarmee u niet akkoord ging. Hierop werd u vastgehouden in de gevangenis van Vorst waar er op 5 november 2010 in uw hoofde een nieuwe, vierde asielaanvraag werd geregistreerd en dit op basis van de vraag tot uitlevering. Betreffende de moord op Z. (...) ontkende u uw betrokkenheid en stelde u dat er valse en onder dwang bekomen getuigenissen werden gebruikt tegen u. U vreesde in geval van uitlevering te worden mishandeld, een oneerlijk proces te krijgen en, in geval van veroordeling, in de gevangenis eveneens een risico te lopen op mishandelingen. Op 6 januari 2011 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wegens het begaan van een ernstig, niet-politiek misdrijf buiten het land van asiel. Op 21 januari 2011 tekende u tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op datum van 8 april 2011 hervormde de RvV de beslissing van het CGVS door middels een arrest (nr. X) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming te besluiten. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 28 november 2011 opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U legde geen bijkomende verklaringen af, maar baseerde uw meervoudige aanvraag op nieuwe documenten die u voorlegde, met name een attest van Amnesty International, een attest van Assistance civile, een attest van Moeders van Dagestan en een brief van een Russische advocaat. Op 9 december 2011 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat er, wat u betreft, geen nieuwe elementen waren die wezen op een gegronde vervolgingsvrees of van een reëel risico op ernstige schade. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan bij de RvV.

Op 9 juni 2015 diende u uw huidige, zesde beschermingsverzoek in bij het CGVS. U stelt in het kader van dit verzoek dat u in december 2014 te weten kwam dat er u nieuwe feiten ten laste werden gelegd door de Russische autoriteiten. Meer bepaald zou u beschuldigd worden van betrokkenheid bij een aanslag die op 25 februari 2006 in Khasavyurt werd gepleegd op politieagenten uit Volgograd. Deze

nieuwe beschuldiging vormt de basis voor uw huidig beschermingsverzoek. U vreest meer bepaald dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zou worden mishandeld en vermoord door de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie. Daarnaast haalt u aan bloedwraak te vrezen omwille van uw vermeende, minstens gepercipieerde, betrokkenheid in de door u aangehaalde veiligheidsincidenten.

Ter staving van uw zesde beschermingsverzoek legt u de volgende stukken voor: een internetartikel inzake uw opsporing, een internetartikel inzake de aanslag van 25 februari 2006, een schrijven van uw advocaat op datum van 2 juni 2015, een schrijven van uw advocaat op datum van 22 juli 2015, e-mailverkeer van Sv. Ga. (...), een gedeeltelijke kopie van uw uitleveringsdossier en attesten van Amnesty International, Assistance Civile en Moeders van Dagestan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert zich voor onderhavig, zesde beschermingsverzoek in hoofdzaak op de bewering dat er u door de Russische autoriteiten nieuwe beschuldigingen ten laste worden gelegd. Zo zou u in 2014 op internet een berichtgeving hebben teruggevonden waarin staat dat u wordt gezocht voor uw betrokkenheid bij een aanslag op agenten uit Volgograd. Deze aanslag vond plaats in Khasavyurt op 25 februari 2006. Uit het desbetreffende document kan voorts worden afgeleid dat u beschuldigd wordt van 'aantasting van het leven van een officier van een wetshandavingsinstantie' en 'oprichting van een criminele gemeenschap (criminele organisatie) en deelname daaraan'.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels het arrest van 8 april 2011 (nr. 59 452) van oordeel was dat de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar waren, waardoor kan worden aangenomen dat u in geval van uitlevering omwille van de u ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met de artikels 2 en 3 EVRM, noch dat u een eerlijke procesgang zou worden ontzegd. De Raad baseerde zich hiervoor op dossiers analoog aan uw situatie en waarbij het EHRM de verzoeken onontvankelijk had verklaard. De Raad concludeerde vervolgens dat u niet heeft aangetoond dat u daden van vervolging zal ondergaan, waardoor evenmin een band kon worden vastgesteld tussen vervolgingsdaden en de gronden van vervolging. De RvV nam het besluit om u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

In het licht van voorgaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS gebonden is aan het gezag van gewijsde, tenzij er (een) nieuw(e) element(en) of situatie aan de orde is waaruit kan blijken dat de beoordeling van de Raad niet langer opgaat. Het CGVS is evenwel van oordeel dat u niet aannemelijk maakt dat de berichtgeving die u op internet heeft gevonden daadwerkelijk een nieuwe tenlastelegging tegen u behelst. Hiervoor kan worden verwezen naar uw uitleveringsdossier en meer bepaald naar de resolutie die gedateerd is op 3 juni 2008 en integraal deel uitmaakt van uw uitleveringsdossier. Deze resolutie maakt immers uitdrukkelijk melding van het feit dat er precies op 25 februari 2006 een strafzaak tegen u werd opgesteld (onder het dossiernummer 61060). De opstartdatum van deze strafzaak komt zodoende exact overeen met de datum waarop de beweerdde nieuwe feiten die u inroept zich hebben afgespeeld. Bovendien moet worden vastgesteld dat de gronden waarop uw strafzaak van 25 februari 2006 gebaseerd is ook inhoudelijk in overeenstemming zijn met de feiten waarvan u naar eigen zeggen pas later zou zijn beticht. Zo stelt de resolutie dat de motieven van de strafzaak van 25 februari 2006 onder meer steunt op de 'aantasting van het leven van een officier van een wetshandavingsinstantie'. Op die manier moet worden vastgesteld dat u reeds vóór de moord op Z. (...) en dus meer bepaald op 25 februari 2006 beschuldigd werd van misdaden die overeenkomen met de aanslag die op die dag gepleegd werd op de agenten uit Volgograd. De vaststelling dat deze passage in de documenten beperkter aan bod komt dan het incident waarbij Z. (...) om het leven werd gebracht, neemt niet weg dat u dus reeds voordien officieel in beschuldiging werd gesteld door uw autoriteiten en dat hiervan ook melding wordt gemaakt in uw uitleveringsdossier. Het gegeven dat de tenlastelegging en de datum van het opstarten van de strafzaak, zoals kan worden afgeleid uit uw uitleveringsdossier, corresponderen met de aanslag die gepleegd werd op de politieagenten afkomstig uit Volgograd, doet aldus vermoeden dat de beschuldigingen die u als nieuw element inroept, in feite

niet nieuw zijn maar daarentegen reeds vervat zaten in de stukken waarop het uitleveringsdossier gebaseerd is.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 20 januari 2020 stelde u initieel dat er niets van de nieuwe tenlastelegging in het uitleveringsdossier te vinden is. Evenwel werd u vervolgens geconfronteerd met de passage uit de resolutie van 3 juni 2008 en werd de Russische versie ervan aan u voorgelezen door de tolk. Wanneer vervolgens gevraagd werd over welke strafzaak het in de desbetreffende passage gaat, stelt u dat u het niet kan verklaren, dat u het niet weet en begint u met het uiteenzetten van de inhoud van de vermelde wetsartikels. U werd er vervolgens op gewezen dat het onnodig was om de wetsartikels uit te leggen en er werd nogmaals gevraagd waarover het in de resolutie ging en wat er u precies ten laste werd gelegd in de strafzaak van 25 februari 2006. Hierop repliceerde u: "Dat weet ik niet. Misschien is dat dat, de recentste beschuldigingen. Die zaak van februari 2006. Want de datum is gelijk. Ik heb eerlijk gezegd niet gemerkt zelf. [...]" (CGVS p. 9) Het is vooreerst uitermate bevreemdend en vooral weinig overtuigend dat u na een korte confrontatie plotsklaps aangeeft dat het dan mogelijks toch om de beweerde nieuwe beschuldigingen kan gaan. De volatiliteit in uw houding en het gegeven dat u zelf aangeeft dat het document, daterend uit 2008, mogelijks handelt over de aanslag op de agenten uit Volgograd zet het nieuwe karakter van uw asielmotief verder op losse schroeven. Bovenal dient te worden opgemerkt dat, voor iemand die na een jarenlange procedure beweert dat er opeens nieuwe tenlasteleggingen zijn door feiten die zich afspeelden op 25 februari 2006, het uitermate bevreemdend is dat u net deze passage in uw uitleveringsdossier niet zou opgemerkt hebben, te meer omdat u deze stukken kennelijk ook ter uwer beschikking had in het Russisch. De verklaringen die u aflegt ter zake ondermijnen zodoende het hoofdmotief van uw huidige, zesde beschermingsverzoek.

Aansluitend bij voorgaande vaststellingen kan nog worden opgemerkt dat het op zich reeds bevreemdend zou zijn dat er u, nadat u reeds jarenlang uit uw land van herkomst bent vertrokken, plots geheel nieuwe feiten ten laste zouden worden gelegd die zich al in februari 2006 zouden hebben afgespeeld (en dit nog vóór de moord op Z. (...)). Evenzeer komt het weinig overtuigend over dat u – nadat de Raad overigens uw beroep negatief afsloot op basis van de garanties geboden door de Russische Federatie - deze 'nieuwe' beschuldigingen als bij toeval zou hebben ontdekt (CGVS 17/07/2015 p. 5). Bovendien moet worden benadrukt dat het aanhalen van nieuwe beschuldigingen vanuit het standpunt van de Russische autoriteiten die om uw uitlevering verzoeken bezwaarlijk logisch te noemen is. Indien het effectief om geheel nieuwe feiten zou gaan zouden de Russische autoriteiten met dergelijke demarches immers hun vooruitgang in de uitlevering in gevaar brengen. De Russische autoriteiten gaven immers uitdrukkelijk te kennen dat er geen andere strafvervolgning was voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering werd gevraagd. Dergelijke vaststellingen doen aldus verder concluderen dat de door u beweerde nieuwe beschuldigingen, niet als een nieuw element in uw uitleveringsdossier kunnen aanschouwd worden, maar dat deze daarentegen reeds vervat zitten in het uitleveringsdossier dat reeds werd beoordeeld in het kader van uw vierde beschermingsverzoek.

Gelet op de vaststellingen die in uw dossier kunnen worden gedaan is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakt dat er u nieuwe beschuldigingen ten laste werden gelegd. Gelet op het gezag van gewijsde uitgaande van het arrest van de RvV, is het CGVS van oordeel dat de geldigheid van de garanties/waARBorgen die in uw dossier worden geboden nog steeds overeind blijft en dat deze garanties bovendien de beschuldigingen die u actueel inroept dekken. Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat het hoofdmotief voor uw onderhavig beschermingsverzoek niet kan doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u tijdens uw onderhoud bij het CGVS de kans kreeg om uiteen te zetten waarom garanties geboden door de Russische autoriteiten in uw hoofde niet zouden worden nageleefd in het geval van een effectieve uitlevering. Uit uw repliek blijkt dat u zich ter zake evenwel beperkt tot het bespreken van één concreet geval om vervolgens te stellen dat er sprake is van algemene corruptie. Wanneer verder wordt ingegaan op de situatie en er u gevraagd werd of er, naast de algemene situatie, nog andere zaken zijn die kunnen indiceren dat de garanties uit het uitleveringsverzoek in uw hoofde niet zouden worden gerespecteerd dient u echter toe te geven dat dit niet het geval is. Zodoende dient te worden besloten dat de u geboden mogelijkheid om zich over de dit aspect uit te spreken, er niet toe leidt dat er wat u betreft sprake is van concrete aanwijzingen dat deze garanties niet zouden worden gerespecteerd worden.

Wat betreft uw vrees om te worden gevisieerd door de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie, dient te worden gesteld dat u geen concrete elementen aanreikt ter zake. Behalve uw bewering dat het mogelijks een principiële kwestie is geworden, toont u niet aan waarom u op heden, na al die jaren, nog enige interesse zou wekken bij de FSB (CGVS 20/01/2020 p. 5-6). Uw verklaringen ter zake beperken zich louter tot blote beweringen zonder concrete indicaties ter ondersteuning van uw ingeroepen motief. Bijgevolg kan ter zake, op basis van de beschikbare informatie in uw dossier,

evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw beschermingsverzoek vreesde dat u het voorwerp zou worden van een bloedwraak, omwille van uw (gepercipieerde) betrokkenheid bij de misdaden waar u van wordt beschuldigd. Dienaangaande moet evenwel worden gewezen op volgende vaststellingen. Wat betreft de bloedwraak door van de entourage van Z. (...) stelde u dat (G. (...)) M. (...) de stuwende factor was. Deze persoon kwam echter reeds in 2013 om het leven in een auto-ongeluk. Wanneer er u tijdens uw laatste onderhoud werd gevraagd of er indicaties waren dat de familie of entourage van Z. (...) nog naar u op zoek zou zijn of dat zij nog steeds op wraak uit zijn, verklaarde u: "De familie zelf niet. Alleen die M. (...). Die persoon die bij rouwproces was. Dat parlamentslid." (CGVS 20/01/2020 p. 5) Wat betreft de mogelijkheid dat u zou gevisieerd of gezocht worden door familieleden van de slachtoffers van de aanslag van 25 februari 2006 stelde u: "Dat weet ik niet. Maar mening is dat het M. (...) is die mijn dossier zo hoog kon optrekken. Via zijn connecties. [...]" (CGVS 20/01/2020 p. 5) Gelet op voorgaande maakt u aldus niet aannemelijk dat er effectief sprake is van een actuele bloedwraak. Immers kan worden aangenomen dat u, desgevallend, hierover meer zou kunnen vertellen en dat u concrete elementen zou kunnen aanreiken ter zake.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u in het kader van onderhavig beschermingsverzoek heeft voorgelegd, vermogen niet de bovenstaande conclusies te wijzigen.

Met betrekking tot de documenten afkomstig van Amnesty International, Assistance civile en Moeders van Dagestan dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze reeds werden beoordeeld door de DVZ in het kader van uw vijfde beschermingsverzoek. Er werd toen reeds geoordeeld dat deze stukken ontoereikend waren om het eerder gevelde arrest te ondermijnen. Bijkomstig kan aangaande deze documenten nog het volgende worden opgemerkt. Het attest van Amnesty International blijkt een betoog tegen de uitvoering uitleveringsovereenkomsten op basis van bilaterale garanties. Wat specifiek uw dossier betreft merkt het document op dat het uitleveringsdossier geen bewijsmateriaal bevat en dat er mogelijks tenlasteleggingen kunnen verkregen zijn via foltering, in hoofdzaak refererend naar G. (...). Wat betreft het gegeven dat er geen bewijsmateriaal werd toegevoegd aan het uitleveringsdossier merkt het CGVS op dat dit in wezen geen vormvereiste voor een uitleveringsverzoek betreft. Bovendien moet worden benadrukt dat het in casu niet om een (verstek)veroordeling gaat, doch louter om een tenlastelegging. Nergens blijkt dat er reeds bindende gevolgen werden bepaald naar aanleiding van eventuele procesvoering tegen uw persoon. Het gaat met andere woorden om een tenlastelegging jegens u die wordt uiteengezet en om een verduidelijking van de garanties die worden gekoppeld aan de eventuele uitlevering. Het gegeven dat er geen bewijsmateriaal werd overgemaakt aan de Belgische autoriteiten toont geenszins aan dat er bepaalde inbreuken werden gepleegd of dat uw rechten niet

worden gerespecteerd. Wat betreft het geuite vermoeden, refererend naar G. (...), dat er tenlasteleggingen kunnen zijn verkregen via folteringen dient te worden verwezen naar het document van het Parket-Generaal van de Russische Federatie dat werd opgesteld op 26 november 2010 en handelt over de veroordeling van G. (...) door het hooggerechtshof van de Republiek Dagestan. Hierin wordt uitgelegd en gemotiveerd waarom de beweerde druk die op G. (...) zou zijn uitgevoerd, niet wordt aangenomen: "Rekening houdend met een groot aantal significante tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verdachte, werden zijn verklaringen die tijdens het vooronderzoek in aanwezigheid van zijn raadsman waren afgelegd, openbaar gemaakt tijdens de hoorzitting en werd de video getoond van de ondervraging van G. (...), waarbij hij consistente, logische en gefundeerde verklaringen aflegde over het plegen van strafbare feiten. De verdediging heeft herhaaldelijk moties ingediend om verklaringen van G. (...) tijdens het vooronderzoek te erkennen als ontoelaatbaar bewijs, maar de rechtbank wees deze af. [...] De argumenten van de verdachte over de druk die tijdens het vooronderzoek op hem is uitgeoefend, zijn tijdens de hoorzitting geverifieerd en niet bevestigd." (vrije vertaling)

Geheel aanvullend kan overigens nog gewezen worden op het gegeven dat de besluitvorming van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarop de Raad zich baseerde om uw vierde beschermingsverzoek af te sluiten met een weigering, evenzeer bestond uit zaken waarin gewag werd gemaakt van tenlasteleggingen op basis van foltering. Het vonnis in kwestie werd volledigheidshalve aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het attest van Assistance civile vervolgens concludeert evenzeer dat G. (...) onder druk werd gezet om bepaalde verklaringen af te leggen. Echter dient te worden opgemerkt dat het attest in kwestie louter gebaseerd is op communicatie afkomstig G. (...) zelf, overgemaakt via diens advocaat (die overigens op vraag van uw vader een verklaringen van zijn cliënt afnam waarin hij stelt dat de vorige verklaringen onder druk werden afgelegd) en via de advocaat die uw vader zelf onder de arm nam. Deze informatieverstrekking kan evenwel bezwaarlijk als objectief worden beschouwd waardoor moet worden vastgesteld dat de conclusies in het bewuste attest gebaseerd zijn op beperkte en vooral eenzijdige informatie. Zoals reeds hierboven werd opgemerkt staat de beweerde druk die op G. (...) zou zijn uitgevoerd immers geenszins vast.

Het document van Moeders van Dagestan kan tenslotte evenmin impact uitoefenen op de beoordeling van uw dossier. Uit het document blijkt immers dat de conclusies louter gebaseerd zijn op een schrijven van uw vader, zonder verdere onderzoeksvoering inzake uw specifieke dossier. Bijgevolg kan dit attest evenmin aanschouwd worden als een objectief bewijsstuk.

Het schrijven van uw advocaat op datum van 2 juni 2015 vangt aan met een overzicht van het procedureverloop dat u heeft doorlopen en eindigt met een duiding van het nieuwe element dat u in het kader van onderhavig verzoek heeft ingeroepen. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de inhoud van dit document de argumenten waarop deze beslissing is gestoeld niet kan wijzigen.

Het schrijven van uw advocaat op datum van 22 juli 2015 is vervolgens een (grotendeels) theoretische uiteenzetting over de toepasbaarheid van een uitsluiting in uw hoofde. Echter dient te worden gesteld dat onderhavige beslissing geen uitsluiting betreft, waardoor het betoog gevoerd door uw advocaat ter zake in wezen zinledig is.

Wat het mailverkeer van mevrouw Ga. (...) betreft dient te worden gesteld dat deze evenmin raken aan de argumentatie in deze beslissing, namelijk dat de eerder geboden garanties door de Russische autoriteiten nog steeds kunnen worden aangenomen en dat zij evenzeer de beweerde nieuwe beschuldigingen beslaan.

Het internetartikel over de aanslag van 25 februari 2006 en het online opsporingsbericht worden op heden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Doch moet worden opgemerkt dat deze stukken de uitkomst van onderhavige beslissing niet kunnen wijzigen.

Tenslotte legde u een gedeeltelijke kopie van uw uitleveringsdossier voor. Echter dient hier te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde fracties van uw uitleveringsdossier geen stukken bevatten waarover het CGVS nog niet eerder kon beschikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel "4, 3^e, 4de en 5de" van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, § 2, b, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de bevoegdheid van gezag van gewijsde die is gehecht aan de besluiten van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen en aan de besluiten genomen door het CGVS”*, van *“het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen”* en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 4.3, 4.4 en 4.5 van voormelde richtlijn 2004/83/EG (thans richtlijn 2011/95/EU), bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4.4 van de richtlijn 2004/83/EG (thans richtlijn 2011/95/EU) bij wet van 28 april 2010 omgezet werd in artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, *Parl. St. Kamer* 2009-2010, nr. 2423/001, p. 13-14) en dat de artikelen 4.3 en 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 21 november 2017 werden omgezet in respectievelijk de artikels 48/6, § 5 en 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 46-49).

Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikelen van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de beschuldigingen vanwege de Russische autoriteiten waarop zij haar zesde verzoek steunt wel degelijk nieuw zijn. Zij meent dat het tegenstrijdig is van verwerende partij om enerzijds haar verzoek in overweging te nemen waarmee zij aangeeft dat verzoekende partij wel degelijk over een nieuw element beschikt doch anderzijds in de bestreden beslissing te stellen dat dit in feite geen nieuw element betreft. Verder bemerkt verzoekende

partij dat uit het arrest nr. 59.452 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2011 duidelijk blijkt dat de uitlevering van verzoekende partij slechts betrekking had op twee beschuldigingen, namelijk haar vermeende betrokkenheid bij de moord op kolonel Z. en haar lidmaatschap van een criminele organisatie. Nergens is er sprake van de aanklacht die de Russische autoriteiten hebben ingediend tegen verzoekende partij wegens haar betrokkenheid bij een aanslag op agenten van Volgograd op 25 februari 2006. Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de resolutie van 3 juni 2008, betoogt verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, er geen enkele verwijzing is naar de deelname van verzoekende partij aan de aanslag op agenten van Volgograd op 25 februari 2006. Het loutere feit dat op 25 februari 2006 een dossier werd geopend (nr. 61.060) laat volgens verzoekende partij niet toe om te besluiten dat het uitleveringsverzoek eveneens betrekking heeft op de aanslag op agenten in Volgograd op 25 februari 2006. Bovendien meent verzoekende partij dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat op 25 februari 2006 onder dossiernummer 61.060 een strafzaak tegen haar werd ingesteld en dat daarentegen uit de resolutie blijkt dat de beschuldiging tegen verzoekende partij dateert van 11 oktober 2006. Verzoekende partij benadrukt verder nog dat in de resolutie enkel Z. en K. worden genoemd als slachtoffers en dat de betrokken agenten bij de aanslag van 25 februari 2006 nergens expliciet vermeld worden. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat het uitleveringsverzoek eveneens betrekking had op de aanslag op agenten van Volgograd op 25 februari 2006 en dat de in het uitleveringsverzoek vermelde garanties eveneens betrekking hebben op deze feiten. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij de resolutie van 3 juni 2008 (bijlage 3 van het verzoekschrift). Ten slotte verwijst zij in dit verband nog naar haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2015, dewelke zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 4), waar zij duidelijk aangaf dat er haar nieuwe feiten ten laste worden gelegd, met name dat zij op 25 februari 2006 in Khasavyurt een aanslag zou hebben gepleegd op politieagenten van Volgograd.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het geenszins tegenstrijdig is dat enerzijds huidig volgend verzoek van verzoekende partij ontvankelijk werd geacht doch anderzijds in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het door verzoekende partij aangebrachte nieuwe element geenszins een nieuw element betreft. Dat het verzoek van verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard, verhindert immers niet dat vervolgens bij de ten gronde beoordeling van haar verzoek en het nieuwe element dat zij desbetreffend aanvoert, *in casu* de volgens haar nieuwe beschuldigingen, wordt vastgesteld dat dit nieuwe element geenszins een nieuw element betreft, nu blijkt dat dit immers reeds vervat zit in het uitleveringsverzoek en de in het uitleveringsverzoek vermelde garanties dan ook eveneens hierop betrekking hebben.

Voorts duidt de Raad erop dat het gegeven dat in het arrest nr. 59.452 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2011 niet verwezen werd naar de aanklacht tegen verzoekende partij wegens haar betrokkenheid bij een aanslag op agenten van Volgograd op 25 februari 2006 niet wegneemt dat uit de documenten van het uitleveringsdossier wel degelijk blijkt dat het geenszins om een nieuwe beschuldiging gaat en dat deze beschuldiging wel degelijk reeds vervat zit in het uitleveringsdossier. Immers blijkt uit de resolutie van 3 juni 2008 in het uitleveringsdossier dat werd overgemaakt aan verwerende partij door de FOD Justitie per e-mail van 15 juli 2016 (administratief dossier, stuk 4, uitleveringsverzoek, resolutie d.d. 3 juni 2008) wel degelijk dat (i) er precies op 25 februari 2006 een strafzaak tegen verzoekende partij werd opgesteld (onder het dossiernummer 61.060) en (ii) dat de gronden waarop haar strafzaak van 25 februari 2006 gebaseerd is ook inhoudelijk in overeenstemming zijn met de feiten waarvan zij naar eigen zeggen pas later zou zijn beticht, met name onder meer 'de aantasting van het leven van een officier van een wetshandhavingsinstantie'. Derhalve blijkt hieruit duidelijk dat verzoekende partij reeds vóór de moord op Z. en dus meer bepaald op 25 februari 2006 beschuldigd werd van misdaden die overeenkomen met de aanslag die op die dag gepleegd werd op de agenten uit Volgograd. Zulks blijkt bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekende partij oppert, tevens uit de (vertaling van de) resolutie van 3 juni 2008 die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3 van het verzoekschrift). Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat de vertaling van desbetreffende resolutie in het uitleveringsdossier overgemaakt door de FOD Justitie niet correct zou zijn. De beschuldigingen die verzoekende partij thans als nieuw element inroept zijn dan ook wel degelijk reeds vervat in de stukken waarop het uitleveringsdossier gebaseerd is. De Raad wijst in dit verband nog op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 20 januari 2020 initieel stelde dat er niets van de nieuwe tenlastelegging in het uitleveringsdossier te vinden is, doch bij confrontatie met de desbetreffende passage van de resolutie van 3 juni 2008 plotsklaps aangaf dat het dan mogelijks toch om de beweerde nieuwe beschuldigingen kan gaan, hetgeen allerminst kan overtuigen en het nieuwe karakter van haar asielmotief verder ondergraaft. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij met betrekking tot voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing in haar verzoekschrift niet verder komt dan het

louter herhalen van haar verklaring dat het wel degelijk nieuwe beschuldigingen betreffen en het tegenspreken van de conclusies van verwerende partij, zonder evenwel de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

De Raad wijst er vervolgens op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 59.452 van 8 april 2011 oordeelde dat de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar waren, waardoor kan worden aangenomen dat verzoekende partij in geval van uitlevering omwille van de haar ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met de artikels 2 en 3 EVRM, noch dat haar een eerlijke procesgang zou worden ontzegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseerde zich hiervoor op dossiers analoog aan de situatie van verzoekende partij en waarbij het EHRM de verzoeken onontvankelijk had verklaard. Gelet op het gezag van gewijsde uitgaande van dit arrest, en de vaststelling dat verzoekende partij geen nieuwe elementen bijbrengt die deze eerdere beoordeling inzake de geboden garanties in het uitleveringsverzoek in een ander daglicht stellen, is de Raad van oordeel dat de geldigheid van de garanties/waarborgen die in het uitleveringsdossier worden geboden nog steeds overeind blijft en dat deze garanties bovendien de beschuldigingen die verzoekende partij actueel inroept dekken.

2.2.5. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat de Minister van Justitie nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het uitleveringsverzoek van de Russische autoriteiten en dat indien de Minister van Justitie van oordeel was dat de Russische autoriteiten werkelijk voldoende garanties boden hij al lang overgegaan zou zijn tot uitlevering van verzoekende partij, duidt de Raad er evenwel op dat uit het louter gegeven dat verzoekende partij nog niet effectief werd uitgeleverd aan de Russische autoriteiten op zich geenszins besloten kan worden dat de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie zoals weergegeven in het uitleveringsdossier thans niet meer zouden gelden en dat verzoekende partij bij een uitlevering aan of terugkeer naar de Russische Federatie wel degelijk omwille van de haar ten laste gelegde misdrijven een behandeling zal ondergaan die strijdig is met de artikels 2 en 3 EVRM en/of er niet zal kunnen rekenen op een eerlijke procesgang. Immers kunnen tal van redenen aan de basis liggen van het feit dat verzoekende partij tot op heden niet werd uitgeleverd aan de Russische autoriteiten.

2.2.6. Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij inzake de vrees van verzoekende partij om te worden gevisieerd door de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie (FSB) terecht het volgende vaststelt: *“Wat betreft uw vrees om te worden gevisieerd door de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie, dient te worden gesteld dat u geen concrete elementen aanreikt ter zake. Behalve uw bewering dat het mogelijks een principiële kwestie is geworden, toont u niet aan waarom u op heden, na al die jaren, nog enige interesse zou wekken bij de FSB (CGVS 20/01/2020 p. 5-6). Uw verklaringen ter zake beperken zich louter tot blote beweringen zonder concrete indicaties ter ondersteuning van uw ingeroepen motief. Bijgevolg kan ter zake, op basis van de beschikbare informatie in uw dossier, evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.”* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar vrees dat zij het voorwerp zou worden van een bloedwraak omwille van haar (gepercipieerde) betrokkenheid bij de misdaden waar zij van wordt beschuldigd, met name dat zij niet aannemelijk maakt dat er effectief sprake is van een actuele bloedwraak, bemerkt verzoekende partij dat deze vrees ondergeschikt is aan de vrees ten aanzien van de Russische autoriteiten, dat het evenwel zeker is dat zij zal worden blootgesteld aan het risico slachtoffer te worden van een bloedwraak en dat verwerende partij bovendien nalaat informatie bij te brengen aangaande *“bloedwraak tegen mensen, die betrokken zijn / worden verdacht van betrokkenheid bij de aanslagen, die de dood van staatsagenten heeft veroorzaakt”*.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er effectief sprake is van een actuele bloedwraak *in concreto* weerlegt. De Raad benadrukt hierbij de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaarde dat G. M. de stuwende factor was doch dat deze persoon reeds in 2013 om het leven kwam bij een auto-ongeluk en dat verzoekende partij geen indicaties heeft dat de familie of entourage van Z. nog naar haar op zoek zou zijn of dat zij nog steeds op wraak uit zijn. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat door verwerende partij geen algemene informatie werd bijgebracht omtrent bloedwraak, wijst de Raad erop dat dergelijke algemene informatie niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in

haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke.

2.2.8.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing inzake de attesten van *Amnesty International* en *Assistance civil*, en in het bijzonder inzake de stelling in deze attesten dat G. onder druk zou zijn gezet om bepaalde verklaringen af te leggen, voert verzoekende partij aan dat het document afkomstig van het Parket-Generaal van de Russische Federatie waarnaar verwerende partij dienaangaande verwijst en waarin gesteld wordt dat de beweerde druk die op G. zou zijn uitgevoerd niet kan worden aangenomen, geenszins als een betrouwbare bron kan worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst naar het rapport “*Russie 2019*” van *Amnesty International* (bijlage 6 van het verzoekschrift) en een rapport d.d. 11 maart 2019 van het CPT (*European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment*) (bijlage 7 van het verzoekschrift), stellende dat hieruit duidelijk blijkt dat foltering en onmenselijke behandeling wel degelijk voorkomen in de Russische gevangnissen en dat de verklaringen van G. dan ook ondersteund worden door deze informatie.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar dergelijke rapporten om aan te tonen dat er in de zaak van G. en/of in de zaak van verzoekende partij tenlasteleggingen verkregen zijn via folteringen. Zulks dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij in verband met het door verzoekende partij geuite vermoeden, refererend naar G., dat er tenlasteleggingen kunnen zijn verkregen via folteringen, terecht verwijst naar het document van het Parket-Generaal van de Russische Federatie d.d. 26 november 2010 inzake de veroordeling van G. door het hooggerechtshof van de Republiek Dagestan, waarin wordt uitgelegd en gemotiveerd waarom de beweerde druk die op G. zou zijn uitgevoerd, niet wordt aangenomen. Uit desbetreffend document (zie administratief dossier, stuk 8, map 4^e verzoek, map documenten, doc. 22) blijkt dat de argumenten van de verdachte (G.) over druk die tijdens het vooronderzoek op hem zou zijn uitgeoefend tijdens diens hoorzitting werden geverifieerd, doch niet bevestigd werden. Meer bepaald werden zijn verklaringen die tijdens het vooronderzoek en in aanwezigheid van zijn raadsman waren afgelegd openbaar gemaakt tijdens de hoorzitting en werd de video getoond van de ondervraging van G. waarbij hij consistente, logische en gefundeerde verklaringen aflegde over het plegen van strafbare feiten. Derhalve blijkt hieruit duidelijk dat de argumenten van de verdediging dat er druk was uitgeoefend tijdens het vooronderzoek onderzocht werden tijdens de hoorzitting, doch afgewezen werden. Door verzoekende partij worden verder geen concrete elementen bijgebracht waaruit blijkt dat wel degelijk tenlasteleggingen werden verkregen via folteringen in de zaak van G. en/of in haar eigen zaak.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw de fax van haar raadsman d.d. 22 juli 2015 voegt (bijlage 5) en stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de argumentatie van haar raadsman in deze fax dat nieuwe beschuldigingen werden geuit ten aanzien van verzoekende partij voor wat betreft feiten die dateren van 25 februari 2006, dat de Russische Federatie voor deze feiten niet opnieuw om een uitlevering hebben verzocht bij de Belgische autoriteiten en dat verzoekende partij nooit beschuldigd en/of vastgehouden werd voor deze feiten, duidt de Raad er evenwel op dat hierboven reeds werd gewezen op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waaruit omstandig blijkt dat deze beweerde nieuwe beschuldigingen geenszins nieuw zijn, dat uit het uitleveringsdossier blijkt dat reeds een strafzaak tegen verzoekende partij werd geopend vóór de moord op Z. en dus meer bepaald op 25 februari 2006 en dit omwille van verdenkingen van het plegen van misdaden die overeenkomen met de aanslag die op die dag gepleegd werd op de agenten uit Volgograd, en dat deze beweerde beschuldigingen wel degelijk reeds vervat zitten in het uitleveringsverzoek. Dat door verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden met voormelde bemerkingen en desbetreffend “*volledig zwijgt*”, zoals verzoekende partij voorhoudt, kan dan ook allerminst door de Raad worden bijgetreden.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de

Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 juli 2015 en 20 januari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT